

βουκολιά ἡ, Κάλυμν. Κρήτ. (Κασιδ. Σητ. κ. ἀ.) Ρόδ. Χίος βουκ-κοιλιά Τήλ. βουκ-κουιλιά Ρόδ. βου-κοιλιά Κω βουκολέα Κύθηρ. βουκολέα Κύθηρ. βου-κοιλε Δ.Κρήτ. βουδοκοιλιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βουκολία. Ὁ τύπ. βουδοκοιλιά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βούδι (ιδ. βόδι).

1) Ἀγέλη βοῶν Δ.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. 2) Ὁ χώρος ἐνθα μένουν οἱ βόες ἐνια-χοῦ ἀσκεπῆς ἀλλὰ περιφρακτοῦ Κάλυμν. Κρήτ. (Κασιδ. Σητ. κ. ἀ.) Κύθηρ. Κω: Φρ. Σὺν εἶδε τὸ μουσκάρι 'ς τὴ βουκολέα, κατάλαβε πῶς τὸ 'καμε ἡ ἀγέλαδα (εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἐπιδεικνύοντος εὐφυΐαν) Κύθηρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Συνών. βουκολιάς. β) Ὁ περιβάλλον τὸ βουστάσιον τοῖχος Τήλ. 3) Ἡ καλύβη τοῦ βουκόλου Χίος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουκολιά Ἀνδρ. Βουκολιά Κάλυμν. Ρόδ. Βουκολιές Κρήτ. Βουκολιές Ρόδ. Πβ. βουκολιεύω.

βουκολιάζω (I) Χίος βουρκολιάζω Κέως.

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκόλος.

Βουκολεύω, ὁ ιδ.

βουκολιάζω (II) Κύθηρ. βουκ-κουιλιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκολιά.

Συνάγω τοὺς βοῦς εἰς τὸ βουστάσιον.

Βουκολιανός ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ τοπων. Βουκολιές, δι' ὁ ιδ. βουκολιά.

Ὁ ἰδιαίων εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Βουκολιές: Φρ. Βουκολιανὸς κουβέδες (αἰσχρολογία).

βουκολιάρης ὁ, Εὐβ. (Κάρυστ.)—Λεξ. Βλαστ. 285 βουκολιάρης Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκολιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-άρης.

Βουκόλος 1, ὁ ιδ.

βουκολιάς ὁ, Κρήτ. (Κασιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκολιά.

Βουκολιά 2, ὁ ιδ.

βουκολιάτικο τό, ἀμάρτ. βουκουλιάτ'κον Στερελλ. (Ἀράχ.) β'κουλιάτ'κον Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουκολιάτικο Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκόλος καὶ τῆς καταλ.-ιάτικο.

Ἡ ἀμοιβή τοῦ βόσκοντος βοῦς, τοῦ βουκόλου. Συ-νών. βουκολικό.

βουκολίδι τό, ἀμάρτ. βουκολίδιν Κύπρ. βουκολίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκόλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ίδι.

Βουκολάκι, ὁ ιδ. Πληθ. Βουκολίδα τοπων. Κρήτ. (Σέλιαν.)

βουκολικό τό, ἀμάρτ. βουκ-κουιλ-λίκον Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκόλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ικό, δι' ἣν ιδ.-ικός.

Βουκολιάτικο, ὁ ιδ.

βουκολόγος ὁ, ἀμάρτ. βουκολόος Κάμπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βουκόλος καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-ταλ.-λόγος ἀναλογικῶς πρὸς τὰ εἰς-λόγος ἐπαγγέλ-ματος δηλωτικῶς.

Βουκόλος 1, ὁ ιδ.

βουκολόμαντρα ἡ, ἀμάρτ. βουκολόμαντρα Κύθηρ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. βουκολιά καὶ μάντρα.

Μάνδρα βοῶν. Συνών. ιδ. ἐν λ. βοεδοκάλυβο.

βουκόλος ὁ, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) βουκόλε Τσακων. β'κόλους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. φ'κόλους ΓΧα-τζιδ. ΜΝΕ 1,252 βικόλος Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Βρέσθ. Κυνοῦρ. Οἶν.) βουρκόλος Πελοπν. (Ἀργολ. Γορτυν. Καλάμ. Κόκκιν. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Παπ-πούλ. Τριφυλ.) βουρκόλος Πελοπν. (Βασαρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λάστ. Οἶν.) βουρκόλους Εὐβ. (Στερελλ. (Λοκρ. Παρνασσ.) βουρκόλος Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Οἶν.) βου-κόλος Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) βούκολος Κρήτ. (καὶ βουκό-λος) Μέγαρ. (καὶ βουκόλος) Ρόδ. Χίος (Καρδάμ. κ.ἀ.) βούκ-κολος Κάλυμν. βούκοιλος Ρόδ. κ. ἀ. βούκ-κουιλ-λός Ρόδ. βούκοιλους Ἡπ. βούκοιλος Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Χίος βούκοιλος Ἡπ. Ρόδ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) —Λεξ. Βλαστ. 285 βούκ'ιλος Ἡπ. βόκολος Ἀστυπ. Κύπρ. Λέρ. Σέριφ. βόκοιλος Κέως Οὐδ. βόκοιλο τό, Μήλ. Θηλ. βουκολίνα Μήλ. βουκολίσινα Κρήτ. βουκ-κούιλ-λίσσινα Ρόδ. βουκολούσα Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐς. βουκόλος.

1) Βοσκός βοῶν ἰδίως, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἄλλων ζώων ἐνθ' ἀν.: Φρ. Ποῦθε πάς, Μαριώ, τὰ βόδια, ποῦ βουρκόλος δὲν τὰ θέλει (ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος νὰ ἐξυπηρε-τήσῃ τὸν ἀρνούμενον νὰ δεχθῇ τὴν ὑπηρεσίαν του) Παπ-πούλ. || Ἄσμ.

Ἐννέα βουκόλ' ὠρίαζαν ἐννέα οἰλάδες πρόβ'τα (ὠρίαζαν = ἔβοσκον, ἐποίμαινον) Τραπ.

Ἄν ἀποθάγω, θάγω με 'ς ἓνα ψηλὸν ραδόπον

ν' ἀκούω βουκόλ' ὄρυγμαν καὶ καβαλί' νηρόπον

(ραδόπον=ραχόπουλλο, βουναλάκι, καβαλί(ον)=φλογέρας, νηρόπον=ἡχον) αὐτόθ. Συνών. βουκόλακας, βουκο-λιάρις, βουκολόγος. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἰων. (Σμύρν.) Κάλυμν. ὡς παρων. Στερελλ. (Ἀράχ.) β) Οὐδ. βό-κοιλο, ὁ μικρὸς βουκόλος Μήλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. βου-κολάκι. 2) Ὁ ἡγούμενος τῆς ἀγέλης βοῦς Κύθηρ. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἡσυχ. «βουκόλοι οὐ μόνον οἱ τῶν βοῶν νομεῖς, ἀλλὰ καὶ ζῳά τινα οὕτω καλοῦνται». 3) Εἶδος μελίσσης Κέως.

βουκολούδι τό, Πελοπν. (Κυνοῦρ.) Τσακων. β'κου-λούδ' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) βουκολούδι Πελοπν. (Οἶν.) βου-κολούδι Λεξ. Βλαστ. 285 βουκουλούδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουκολούδι Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. Οἶν. Τρίκκ. Φεν.) βουκολούιν Κύπρ. βουκολούδι Λεξ. Βλαστ. 285.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βουκόλος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ούδι.

Βουκολάκι, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Χαζέψαν τὰ β'κουλού-δα κί μ' φάγαν τὰ βόδια τοῦ καλαμπόχ' Ἀκρ. Ψαχν.

βούκρανον τό, Κω.

Τὸ μεταγν. οὐς. βούκρανον = κεφαλὴ βοός.

1) Τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς. 2) Μετων. ἄν-θρωπος μωρός, ἡλίθιος (ἡ σημ. κατ' ἐξέλιξιν ἐκ τῆς ἀρχαίας).

βουκράτι τό, ἀμάρτ. βουκράτ' Στερελλ. (Λεσφ.)

Πιθανῶς ἐκ παλαιοῦ ἀμάρτ. οὐς. βουκράτιον.

Φυτόν ἄγριον τραγόμενον εὐχαρίστως ὑπὸ τῶν ζώων (δηλ. κρατεῖ αὐτὰ ἐπὶ τόπου διὰ νὰ τὸ φάγουν). Συνών. βοεδοκράτι 2.

